

[Per Hækkerup.]

forespørgsel og den måde, hvorpå det ærede medlem besvarede de modtagne redegørelser, er med til at bære ved, er med til at så mistillid, er med til at fremkalde tvivl. Jeg synes ikke, det på nogen som helst måde gavner at stille sig således over for disse spørgsmål. Mig forekommer det, at dette er problemer, som hører historien til, som det nu er historikernes opgave at behandle. Mig forekommer det, at hvis der ikke klart og tydeligt foreligger nye oplysninger, som sandsynliggør forbryderiske momenter, så bør dette overlades til historikernes vurdering og til historiens dom.

Jeg vil også gerne gøre den bemærkning, at for alle de mange, der er vokset op, siden besættelsen sluttede, vil det være en ejendommelig oplevelse at se den nidkærhed og iver, hvormed visse folk forsøger på at grave tilbage til det, der er sket i besættelsestiden og under besættelsens krigstilstand, og dermed er med til at kaste et falsk skær over denne periode i Danmarks-historien. Og man må være klar over, at når man i dag, godt 15 år efter at krigen er sluttet, skal vurdere udtalelser og handlinger fra dengang, gør man det ud fra det kendskab, man har til dagens samfund, ud fra de retstilstande, vi har i dag, ud fra den fredstilstand, vi har i dag, ud fra den betydelig roligere og tryggere atmosfære, vi har i dag, end under besættelsen. Man kan ikke vurdere udtalelser, vi nu får på tryk, på samme måde i dag, som de burde have været vurderet eller bør vurderes i betragtning af den situation, den atmosfære, den stemning, der har hersket på den tid, da udtalelserne blev fremsat. Man er derfor, når man fører en sådan offentlig debat, i virkeligheden i den situation, at man fører debat på et helt forkert følelsesmæssigt grundlag og ganske særlig gør dette over for de unge, som ikke selv har oplevet denne meget bevægede periode i Danmarks historie. Jeg synes derfor, ordføreren for forespørgerne burde have taget redegørelserne til efterretning og dermed have bidraget sit til ikke at forsøge på at holde myter på dette område i live.

Helga Pedersen: Også jeg for mit vedkommende vil takke de to højtærede mini-

stre for de redegørelser, de har givet i dag. Af det, der er oplyst for tingets medlemmer, fremgår det, at regeringens bestræbelser for at skaffe klarhed over de pågældende likvideringer er gået ud på dels at foretage en gennemgang af ældre akter i de to respektive ministerier, dels at foretage en række afhøringer ved auditor bistået af politifolk, og jeg forstår regeringens standpunkt således, at hermed er der skabt den klarhed, som i dag kan skaffes i disse sager, og at regeringen ikke mener det rigtigt at foretage videre skridt.

Til den generelle redegørelse vedrørende behandlingen af likvideringssagerne, som den højtærede justitsminister indledte sin tale med, har jeg for så vidt ingen bemærkninger. Jeg mærkede mig især den højtærede ministers understregning af, at henlagte sager kan genoptages af politiet, når nye vægtige oplysninger fremkommer, oplysninger, der tyder på, at der bag handlingen har ligget motiver af strafbar karakter, som har været skjult for modstandsbevægelsen.

Vi har nu hørt, at den ulykkelige sag vedrørende løjtnant Skou blev undersøgt af ministeriet for særlige anliggender, som konstaterede, at drabet skete ved en fejltagelse, som på det dybeste blev beklaget.

Det afgørende i dag må så være, om de oplysninger, der har været i dele af dagspressen, og som ligger til grund for forespørgslen, kan betegnes som „nye, vægtige oplysninger“ af den særlige beskaffenhed, som skal foreligge, for at genoptagelse kan ske. Hvis situationen er den, at man allerede i 1945-46, da sagen blev behandlet af myndighederne, kendte disse oplysninger eller dog i alt væsentligt var bekendt med dem, må jeg give den højtærede justitsminister medhold i, at så skal der ikke nu røres mere ved denne sag.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg mener, man bør se helt væk fra spørgsmålet om navnene. Som den højtærede minister oplyste, har det været et fast princip, at navnene på dem, der har givet likvideringsordren, ikke skulle frem i offentligheden. Ministeren nævnte imidlertid ikke — ikke direkte i hvert fald — om disse oplysninger havde været fremme, da man gennemgik sagerne i 1945-46, og da det, så vidt jeg kan se, må